

Arrest

nr. 59 167 van 1 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 16 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 juli 2009 het Rijk binnen en diende op 28 juli 2009 een asielaanvraag in. Op 18 november 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China. U bent van Tibetaanse afkomst en zou ergens in de regio Ngari in Tibet zijn geboren. U zou op driejarige leeftijd met uw ouders van Tibet naar Nepal zijn gevlucht. Enkele maanden nadien overleed uw moeder en op zesjarige leeftijd overleed uw vader. U verliet uiteindelijk in 2009 Nepal omdat de politie u naar documenten vroeg. U had die niet waarop de politie u vroeg de regio te verlaten. Daarnaast vreesde u dat de Maoïsten u zouden vragen hen te vervoegen en de wapens op te nemen. U reisde naar India van waaruit u met een vals paspoort naar België reisde waar u op 28 juli 2009 asiel aanvroeg.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) moet vaststellen dat er, op basis van onderstaande bevindingen, geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit de Volksrepubliek China. Zodoende vervalt de basis van uw asielaanvraag en wordt de geloofwaardigheid van uw verdere relaas volledig ondermijnd.

Vooreerst kon u geen enkel document of ander begin van bewijs voorleggen ter staving van uw beweerde afkomst uit de Volksrepubliek China (zie gehoorverslag CGVS p.5). U kon evenmin enig ander document ter staving van uw relaas of ter staving van uw reis naar Europa voorleggen. Wat betreft een eventuele "green book", een soort van identiteitsdocument voor Tibetaanse vluchtelingen buiten de Volksrepubliek China (zie informatie blauwe map), verklaarde u eerst dat u er nog nooit van had gehoord, hetgeen weinig geloofwaardig is (zie gehoorverslag CGVS p.5). Nadien stelde u dat het werd uitgegeven door het "Tibetan Office" in Brussel, maar u zou er nooit naartoe gegaan zijn. Als reden gaf u eerst aan dat u de weg niet vond (zie gehoorverslag CGVS p.6). Nadien verklaarde u dat u geen "green book" zou krijgen omdat u uw geboorteplaats niet exacte kende (zie gehoorverslag CGVS p.6). Deze verklaringen zijn allerm minst consistent en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder stelt het CGVS vast dat u niet kan aangeven waar in Tibet u bent geboren (zie gehoorverslag CGVS p.2). U verwijst enkel naar de regio "Ngari", maar dat is een regio die zeer groot is. U kon geen naam geven van een geboortedorp. U wist niet in welke traditionele provincie binnen Tibet uw dorp zich situeert. Zo werd u gevraagd naar de namen van de drie traditionele provincies in Tibet (zie gehoorverslag CGVS p.2). U diende het antwoord echter schuldig te blijven. Dit is op zich al bevreemdend daar deze indeling voor Tibetanen heel belangrijk is. Zelfs in ballingschap leven Tibetanen dikwijls tussen mensen die oorspronkelijk van dezelfde provincie komen en elk heeft zijn eigen dialect. Het is daarbij opmerkelijk dat u verder in het gehoor wel de namen van deze provincies opnoemt. Maar u gaf verkeerdelijk aan dat deze namen voor drie verschillende kasten staan, waarbij u "Drokpa", zijnde een veehoeder, opnieuw verkeerdelijk als iets van uw kaste zou zien (zie gehoorverslag CGVS p.6).

Daarnaast is het niet geloofwaardig dat u niet meer uitleg kan geven over het "Reception Centre" voor Tibetaanse vluchtelingen in Kathmandu, de zogenaamde "Nelen Khang" (zie gehoorverslag CGVS p.3). U stelde dat u er hier in België van gehoord had van andere Tibetanen. Nochtans is het niet geloofwaardig dat u in Nepal woonde als Tibetaanse vluchteling en dat u niet op de hoogte zou zijn van het bestaan van dat centrum, zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Daarbij is het ook weinig aannemelijk dat u, als beweerde Tibetaanse vluchteling levende in Nepal, niet zou weten wat er met de huidige Tibetaanse vluchtelingen gebeurt (zie gehoorverslag CGVS p.7). Bovendien blijkt u ook niet te weten waarom er vandaag nog Tibetanen uit China weg vluchten. Gevraagd naar concrete problemen voor Tibetanen in China, kon u geen antwoord geven op die vraag (zie gehoorverslag CGVS p.7). Uw gebrekkige kennis daaromtrent ondermijnt elke geloofwaardigheid van uw beweerde bestaan als Tibetaanse vluchtelingen in Nepal, des te meer daar u ook geen enkel detail kon geven aangaande de vluchtaanleiding van uw eigen familie uit Tibet (zie gehoorverslag CGVS p.9).

Verder is het ook bevreemdend dat u niet weet of u in Tibet uit een nomadenfamilie of een landbouwersfamilie komt (zie gehoorverslag CGVS p.5). Vooreerst is dit een basisindeling binnen de traditionele Tibetaanse samenleving die voor elk individu op het platteland van belang is in het dagelijkse leven en de cultuur. Daarnaast gaf u zelf aan dat u een Dokpa bent, hetgeen volgens u zou verwijzen naar het hoeden van vee, een nomade aldus (zie gehoorverslag CGVS p.6).

Ook uw kennis over Tibet is beperkt. Zo weet u weliswaar dat de Dalaï Lama in India woont, maar u weet zelfs niet bij benadering te zeggen sinds wanneer die Tibet verlaten heeft (zie gehoorverslag CGVS p.7). U verwijst naar het huisarrest van de Panchen Lama, maar over hem kon u verder niets vertellen (zie gehoorverslag CGVS p.7). U werd op het einde van het gehoor op het CGVS gevraagd om te vertellen wat u dan wel wist over Tibet. U antwoordde enkel dat u geen details kon geven. U verwees nog naar Lhasa als hoofdstad en vroegere woonplaats van de Dalaï Lama, maar verder kwam u niet (zie gehoorverslag CGVS p.9).

U legde ook geen enkel document ter staving van uw reis naar Europa voor zodat het CGVS ook hieruit geen informatie over uw persoon kan uit halen (zie gehoorverslag CGVS p.8). U gaf aan met een vals Indisch paspoort te hebben gereisd. Echter blijkt dat u de geboortegegevens van dat paspoort, evenals de visumgegevens daarvan niet kende, hetgeen, gezien de huidige strenge individuele grenscontroles op internationale luchthavens, weinig geloofwaardig is. Ook de vliegtuigmaatschappij waarmee u reisde kon u niet opgeven.

Ten slotte merkt het CGVS op dat een eventuele kennis van de Tibetaanse taal nog geen bewijs is van uw afkomst uit Tibet, meerbepaald uw bewering dat u daar geboren zou zijn. U verklaarde een bepaalde kennis te hebben van het Tibetaans (zie gehoorverslag CGVS p.4). Het CGVS nam het gehoor af in de Nepalese taal, met uw toestemming. U had immers om een Nepalese tolk gevraagd bij uw inschrijving op 28 juli 2009. Gezien bovenstaande vaststellingen van het CGVS zou een eventueel gehoor in de Tibetaanse taal geen wijziging meebrengen van de beslissing gezien uw beweerde geboorte in Tibet en uw leven als Tibetaanse vluchteling in Nepal als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd.

Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Als onderdeel van het eerste en tweede middel voert verzoeker de “*Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” aan. Hij onderwerpt aldus de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek zodat de middelen vanuit dit oogpunt zullen worden onderzocht.

3. Verzoeker beroept zich in een eerste middel tevens op de “*Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet*”.

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken voor te leggen waarover hij beschikt of kan beschikken. Verzoeker verklaarde dat hij behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep van de Volksrepubliek China en op driejarige leeftijd met zijn ouders naar Nepal vluchtte. Hij beweert nooit een identiteitsdocument te hebben gehad in China, noch in Nepal. Verzoeker is evenmin in het bezit van een ‘green book’, een identiteitsdocument van Tibetaanse vluchtelingen die zich buiten China bevinden. Meer nog, hij verklaarde aanvankelijk nog nooit van een ‘green book’ te hebben gehoord, om vervolgens te stellen dat het wordt uitgegeven door het Tibetan Office te Brussel, wat voor een Tibetaan uit Nepal onaanvaardbaar is. De a posteriori verklaring dat hij de vraag fout had begrepen en dacht dat hem gevraagd werd of hij ooit een ‘green book’ had ontvangen ondergraaft verder zijn beweringen. Immers verzoeker moet weten dat het Tibetan Office te Brussel hiertoe geen bevoegdheid heeft en bovendien signaleerden tijdens of na het verhoor noch zijn advocaat noch hijzelf moeilijkheden bij de vraagstelling. De bestreden beslissing stelt voorts aangaande het Tibetan Office in Brussel “*maar u zou er nooit naartoe gegaan zijn. Als reden gaf u eerst aan dat u de weg niet vond (zie gehoorverslag CGVS p.6). Nadien verklaarde u dat u geen “green book” zou krijgen omdat u uw geboorteplaats niet exacte kende (zie gehoorverslag CGVS p.6)*”. Het verzoekschrift meent daarentegen dat “*Verzoeker verklaart immers onmiddellijk ‘Ik weet niet van waar ik in Tibet kom, ik hoorde van een Tibetaanse organisatie in Brussel. ik ging er niet’. De zinsnede ‘Ik weet niet van waar ik in Tibet kom’ kan onmiskenbaar gelijk gesteld worden aan de verklaring dat verzoeker zijn exacte geboorteplaats niet kent*”. Daargelaten de reden van verzoekers nalaten naar de Tibetan Office te gaan, doet dit geen afbreuk aan zijn gebrek aan initiatief om zowel in Nepal, als via het kantoor in België zijn afkomst in een document vast te leggen, dan wel zijn verblijf in Nepal te legaliseren.

3.2. Verzoekers bewering “dat het voor hem uiterst moeilijk is om zijn afkomst uit Tibet te bewijzen aan de hand van documenten” kan niet beletten dat verzoeker zijn herkomst aannemelijk maakt nu zijn verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft dan ook terecht doorgevraagd naar verzoekers identiteit en beweerde nationaliteit zodat verzoeker zijn beweringen aannemelijk kon maken. Verzoeker geeft in het verzoekschrift toe geheel onbekend te zijn met zijn herkomst en de problemen van de Tibetaanse gemeenschap in China en wijt dit enerzijds aan de jeugdige leeftijd (drie jaar) waarop hij Tibet verliet en het bijgevolg “volstrekt normaal [is] dat verzoeker geen details kan geven over de redenen waarom zijn ouders hun land van herkomst hebben ontvlucht” en anderzijds aan zijn “familiale situatie” gezien hij op zijn zesde wees werd waardoor hij tussen de Nepalezen opgroeide.

3.2.1. Indien van verzoeker die op zijn drie jaar China verlaten zou hebben, inderdaad niet kan worden verwacht persoonlijke herinneringen uit Tibet te hebben, is het redelijk te veronderstellen dat een zoon van Tibetaanse bannelingen de situatie van zijn ouders volgt en dat verzoekers ouders samen met hun groepsgenoten zijn vertrokken of later samenleefden of minstens contacten onderhielden en zich geregistreerd hebben. Verzoeker had hierover verklaringen kunnen afleggen, wat niet het geval is. Dat zijn ouders bovendien hun culturele gewoonten en religieuze ritussen niet hebben uitgeoefend in Nepal en aldus doorgegeven hebben aan hun zoon, terwijl de Tibetanen net naar Nepal en India gevlucht zijn om de Dalai Lama te volgen, komt geheel onrealistisch voor. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij de zoon is van Tibetaanse bannelingen uit de Volksrepubliek China. Indien verzoeker inderdaad zou zijn opgegroeid bij etnisch Nepalezen terwijl de Tibetaanse gemeenschap hun eigen sociale instellingen en scholen hebben, dan nog dient in hoofde van verzoeker een verregaand gebrek aan belangstelling te worden vastgesteld voor alle kenmerken en gegevens die zijn beweerde herkomst of Tibetaanse origine kunnen aantonen. Verzoeker werd daarbij op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij de commissaris-generaal in het Nepalees gehoord zodat zijn beweerde kennis van de Tibetaanse taal (zie CGVS-verhoor, p. 8) niet is aangetoond. Bovendien is dergelijke kennis onvoldoende om zijn herkomst uit Tibet aannemelijk te maken nu verzoeker bij machte is een taal aan te leren. Verzoeker kent zijn eigen kaste niet, noch kan hij zijn geboortedorp of regio concreet toelichten en verder toont hij geen culturele of religieuze verbondenheid aan met de Tibetaanse gemeenschap en de Dalai Lama. Ten slotte kan worden gesteld dat verzoekers komst naar Europa minstens een doorzetting en een bewuste keuze veronderstelt. Verzoeker toont niet aan waarom hij dit wel had om zijn migratie naar Europa op te zetten en niet om zich te informeren naar de kenmerken van zijn eigen volksgroep of zich te wenden tot de Tibetaanse gemeenschap in Nepal en de Tibetaanse autoriteiten aldaar. Zijn onwetendheid van het Tibetaans Reception Centre in Kathmandu kan niet worden verklaard door zijn bewering steeds op het Nepalese platteland te hebben gewoond en nooit naar Kathmandu te zijn geweest. Verzoekers asielrelaas is een aaneenschakeling van boude beweringen die verzoekers voorgehouden profiel niet kunnen ondersteunen en waaruit slechts het bedrieglijke karakter van zijn beweerde nationaliteit kan blijken.

3.2.2. Verzoekers voorgehouden afkomst uit Tibet, China is ongeloofwaardig zodat verzoeker niet kan gevolgd worden waar dat hij stelt “in Nepal (...) onmiskenbaar tevens [te behoren] tot een specifiek sociale groep, gelet op zijn Tibetaanse afkomst en religie”. Daarbij kan worden vastgesteld dat verzoeker zelf verklaarde dat hij niet in gevaar zou zijn bij zijn terugkeer naar Nepal en uitdrukkelijk stelde “geen gevaar, maar ik heb er niemand, en ook ik had probleem met maobadi en politie. Zijn er nog redenen waarom u niet zou kunnen terug keren? Nee, dat is het.” Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst uit de Volksrepubliek China en daargelaten de onwaarachtigheid van verzoekers geboorte in China, kan logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan zijn illegale verblijfstatus in Nepal die aanleiding zou geven aan problemen met de politie en de maobadi. Ook het verzoekschrift haalt geen concrete problemen aan met de maoïsten, laat staan dat ze verband houden met de vijf criteria uit het verdrag van Genève. Dit klemt te meer nu de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de

feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.3. De algemene mensenrechtenrapporten en artikelen volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.4. Tot slot wordt verzoekers geloofwaardigheid verder ondermijnd nu hij geen reisbescheiden voorlegt en zijn verklaringen op dit punt onvoldoende zijn. Verzoeker gaat voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten ook al zou de smokkelaar alles geregeld hebben. Dit is niet het geval zodat zijn verklaring illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen niet kan overtuigen.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. In een tweede middel roept verzoeker de *“Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming)”*.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker zijn identiteit niet aannemelijk maakt en zijn nationaliteit bedrieglijk is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in China. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen nuttige elementen aan op dit punt en zijn de verklaringen dermate onvoldoende dat zijn beweerde nationaliteit bedrieglijk voorkomt. De veelvuldige verwijzingen in het verzoekschrift naar algemene rapporten betreffende de situatie in Tibetaans China zijn dan ook niet dienend. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Tot slot wat betreft de verwijzing in het verzoekschrift naar *“het voorafgaande van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van Europa van 29 april 2004”*, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewenste effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK